

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Commentarius Iuridicus, Ad L. Stigmata. C. De
Fabricensibus**

Ostermann, Petrus

Coloniae Agrippinae, 1629

X. Vnde probetur vltcrius, quod à Diabolo sint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61313](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61313)

etiam cum Deum & sacram hostiam extraordinario sacrilegio & Blasphemia afficiunt.

Dicit etiam quod Diabolus imprimit suum stigma in corporibus Magorum, verum tamen quod sunt notæ indelebiles & quod occupant eandem partem corporis & imprimuntur duobus modis corporibus Magorum. Aliquando vngue ipsius Diaboli, aliquando ferro calido, illa quæ ferro calido imprimuntur visibilia sunt, deleta opera Diaboli, temporis successu redeunt ad priorem formam.

Dicit ulterius quod Dæmones dant stigma in partibus verendis, quando cohabitationem cum Creatura habent, in fundamento, quando committunt Sodomiam, in corde in signum amoris, in renibus, vt sit incitatum libidinis, in capite cum primum incorporantur congregationi Magorum, siue etiam quando promouentur ad aliquam dignitatem congregationis, in manibus, quando committunt aliquod flagitium circa Deum & Christum, in pedibus quando conculcauerunt corpus Domini. (Planè è diametro vt contrario, modo de S'gillatione ad quam sponsus sponsam inuitat *Cant. 8.* Pone me vt signaculum super cor tuū, vt signaculum super brachium tuum. *Ambros. lib. de Isaac cap. 8.* loquitur. Signaculum inquit, Christus in fronte est, signaculum in corde, signaculum in brachio: in fronte, vt semper confiteamur: in corde, vt semper diligamus, in brachio, vt semper operemur.)

Dicit insuper quod Dæmon etiam imprimit stigma suum dorso, & non habet specialem significationem dicens, quod aliquando plura stigmata reciperentur pro vna & eadem causa, & hoc in pluribus & diuersis partibus corporis, eò quod vna pars omnium non sit capax; dicens quod Dæmon nullum stigma facit absq; mortificatione carnis, quia stigma peccatum significat, mortificat verò carnem sua virtute, mediante consensu ipsius Creaturæ.

S E C T I O X.

Vnde probetur ulterius, quod a Diabolo sint. Prima Aitiologia.

Sac aliorum eius clientum & confœderatorum technas & in perniciem fidelium sanctis coniurationes pensiculans, admirabundus in clamat. QVIS REVELAET FACIEM INDUMENTI EIVS? Quando nimirum seipsum transfiguratur in Angelum lucis? ET IN MEDIUM ORIS EIVS QVIS INTRABIT? VT POSSIT COGNOSCERE AMPLITVDINEM inglu-
uici

ingluuiei ac voraginis ipsius? Portas vultus eius, quem induit, ac præfert quando apparet in specie sibi conueniente terribilis, quis aperiet? vel sufficienter describet? Quod cum nemo possit, id ipsum Dominus facere aggreditur & dicit. *vers. 5.* Per Gyrum dentium eius formido, quia vt leo rugiens ferè apparet dentatus tam terribiliter, vt ipsa dentium compositio intuentibus incutiat horrorem, *vers. 6.* Corpus illius, quæ est multitudo malorum, seu Synogoga Sathanæ, Quasi scuta fusilia, quia singuli, omnem correptionem, confessionem, emendationem sibi propositam pertinaciter respuunt, & à se repellunt, atque adhærent sibi inuicem sicut corpus (compactum squammis se prementibus) quia vt singuli sua, ita & sociorum peccata, (vt apparet in eo, quod sagæ in denunciandis suis complicibus quam difficillimæ sint) excusant & propugnant, Squammas, autem defensionem peccati significare, author est, *Gregorius.* Vna vni coniungitur, & ne spiraculum quidem incedit per eas *vers. 7.* quia obstruunt omnem viam spiritus S. tantoperè, vt ne minima quidem inspiratio valeat corda ipsorum penetrare. Vna alteri adhærebit (per conspirationem scilicet) Et tenentes se, nequaquam separabuntur *vers. 8.* per conspirationis pertinaciam. Sternutatio eius Splendor ignis, & oculi eius, vt palpebræ diluculi. *Vers. 9.* Tam immaniter enim diducit palpebras, ac si videretur cælum diducere nocturnas tenebras, vt sese ostendere posset diluculum. Huius rei vestigium imprimunt sagis & maleficis, nam istæ vt plurimum vastos habent oculos, vel præter modum turgidos & deformes, vti explicat. *Iacob Ianfon.* in *Enarrat in Iob. dd. locis.* Ab hoc euidenti & permanente indicio monstrato non abludit *Iohan. Bodin. lib. 4. cap. 1. pag. 545.* qui ait, quod Inquisitorum oculi studiosè in vultum earum configendi, non enim gens ista audiat homines in os aspicere, *Idem pag. 607.* Idque fit ex eo probabile, quod striges per modum, quo & speculum nouum inficitur ad aspectum mulieris menstruatæ, oculos habent vrentes, ita, vt solo aspectu inficiant alios & maximè pueros. *Spin. cap. 7.*

Quandoquidem igitur cum de agnoscendo quopiam agitur, locuples, testimonium, magna probatio, & propemodum certa est, quæ ex vultu petitur, qualis est iam pridè notus & visus *l. 44. ff. de relig. & sumpt. fun.* Imò longè illa certissima, cum cicatrices designantur, aut aliæ notæ, quas quis in facie, vel alia quauis parte corporis, quasi inultas, impressas certè & fixas gerit. *d. l. stigmata 3. C. de Fabricens.* Quale illud antiquitus fieri solebat in ijs, qui pœnæ seruari operi publico addicti erant: in quorum vel brachijs vel manibus notæ quædam imprimebatur. *l. pen. C. de Aqueductu.* non videtur dubitandum, quin illa stigmata carnis mortificatæ exanguis & in sensilis in fronte, ceruice, humeris alijsue

H

locis

locis corporeis inuenta, tanquam insolita suspicionem Diabolicæ tyrannidis aut herilis potestatis cooperantis arguant. Nam ad vultum quod attinet, tantum abest, vt ab aliquo homine stigmatè insigniretur, vt ne ferui quidem faciem vllò pacto scdare, aut deformare liceret, imò hoc indignū, atrox & barbarum habebatur. *l. locum 17. §. 1. ff. de vsuf.* ne si quidem id fieri videretur loco pœnæ, ad quam damnatus quis fuisset, quem aliter, quam nota in facie scribenda punire placuisset. *l. 17. C. de pœn.* Etenim cum sit homo, vt ait *Lactan. lib. 6. vera Dei effigies ac simulachrum,* & eius facies ad exemplū cælestis & diuinæ pulchritudinis efficta. *Gen. c. 1.*

Exemplum quæ Dei, quisquæ est in imagine parua. *Manil. lib. 3. Astron.* Genus esset sacrilegij, & crimen Maiestatis, si qua cicatrice & nota, vel imprimenda, vel inurenda scdaretur, commaculareturquæ; *d. l. 17. C. de Pœn.* Etiam in grauiissimo flagitio (vt quidem Canonistæ nostri docent) velut si quis sigillum Principis adulterasset *cap. Ad audientiam. extra de crim. falsi. Coras. in Arrest. Tholos. annot 31.*

Proinde hæc idè esse credenda probantur primò & ab inquisitoribus vera prædicantur, ratione iumpta ab experientia, quæ dicitur rerum magistra. *cap. ad Conditorem. 3. Extrauag. de verb. Signif.* cum per vsum scientiam tribuat in operatione. *l. Certi. 17. C. de Iudic.* & nedum simpliciter rerum magistra dicitur, imò efficax appellatur, quia docet, & probat. *cap. Quam sit. 6. de Elect. & elect. potest. in 6.* Vnde Philosophus, Natura potentem, ars facilem, vsus promptum reddit artificem. Et cui libet artificio præbet experientia nutrimentum. *l. legatis. 65. §. Ornamentibus. ff. de legat. 3. l. 20. ff. de fideicom. lib. §. fin. inst. de Satisfat.* Imo experientia, tanquam ipsi naturæ credere debemus. *Bl. post. fin. lect. super inst. vbi allegat. Arist. in proœm. Metaph. Nouell. 23. in pr.* Et sic arguitur. Id quod multiplici experientia comprobatur, non est negandum: Nihil enim certius, quam quod sensibus notificatur: quod ad experientiam pertinet: *Barthol. Spin. quest. de Strigib. cap. 17.* ne dubitanti de experimento sensum hoc modo.

Falluntur sensus, incertum ergò ignis an vrat?

Contingat talis responsio.

Inijciare igni donè c fateare, quod vrat,

Improbe, cui ratio, cuique experientia nulla est.

Sed ea quæ de stigmatibus illis Diabolicis narrantur, sunt in diuersis locis iuxta præducta, unanimiter quoad facti substantiam, ab inquisitoribus aliisque comprobata, vt ex supra allegatis autoribus præcipuè *Petri de Lancre lib. 3. Discurs. 2.* demonstratum est, hisce vti peritis in arte est credendum *l. semel. C. de re milit. lib. 12. & l. 1. in pr. ff. de Ventr. inspic. & vtrouique Bart. cap. Proposuit. extra de Probat.* Expertus enim

certus

certus est, & magis quam sciens non expertus, vt habetur in *proem. Metaphys.* Non minus etiam inhærendum est expertorum & seniorum sententijs sine demonstrationibus ipsis *Philosoph. 6. Ethic.* Imò ea quæ de peritorum consilio iudicantur vera, non sunt censenda falsa ab alijs *Abb. & modern. in d. c. Proposuiſti. de Probat. Barthol. Spin. quest. de Strigib. cap. 12.*

Secunda Aitiologia.

Quod ab innumera multitudine personarum promiscui sexus asferitur, & vbi que locorum, varijsq; temporibus vniformiter, quasi vno ore loquerentur omnes, semper affirmatur, procul omni dubio credendum est, & nulla ratione negandum, vbi præcipuè talium testimonium admittitur in iure, & tam contra se, quam alios hæc ipsa ritè coram iudice manifestent, etiam hi, qui sibi vitam donari desperant, vel alij cum sibi vitã iam donatam sciant, hoc ipsum, & quidem non iam timore imminenti pœnæ coram inquisitionibus exponant. Certius enim nullum aliud testimonium in cõtrouersijs causarum dari potest regulariter, vbi præcipuè de occultis disceptatur rebus, quã quando propria alicuius vel oralis vel literalis superest confessio, cuius exemplum habemus *Dan. 13.* contra senes adulteros, & *Luc. 13.* vbi leguntur hæc verba, (*Ex ore tuo te iudico serue nequam*) Atqui stigmata vel visibilia, vel inuisibilia à Satana in signum vel confœderationis, desponsationis subiectionis homagij, aut domesticitatis, cuiusque sexus strigibus inuri, ibiq; inuisita inueniri taliter probantur Ego.

Maiores propositio est. *Barth. Spinei. in q. de strigib. c. 13. in pr.* Et probatur: quia propria rei confessio, præsertim concurrens cum facti euidencia & permanentia, id est, ipsorum stigmatum deprehensione plenè probat. *l. qui sententiam, 16. in med. C. de pœn. l. 5 ff. de custod. & exhib. reor. Godelman. tract. de magis. & venefic. l. 3. c. 7. n. 1. Iohan. Bodin. in demonom. lib. 4. c. 3. Andr. Geil. lib. 1. de Pac. publ. c. 55. n. 8.* etiam si coram in competente iudice facta fuerit *Bodin. dict. loc. lib. 4. c. 3. v. Per sapè iudices:* Etiam si impossibilia, & quæ contra naturam fieri videntur contineant, puta si lamia confiteatur, se ad conuentus vniuersales esse exportatam, in aërem ascendisse, in lupum vel aliam pecudem esse transmutatam, rem cum Demone habuisse, & similia, *Bodin. cit. loc. lib. 4. c. 3. Post med. v. Quod si dicatur. Berlich. part. 4. conclus. 4. n. 64. Petr. Binsfeld. de confess. malefic. part. 1. concl. 12. Martin. Delr. disquis. Magic. lib. 2. q. 16.* Multò magis in casu, vbi loquimur de impressione stigmatum, quæ iuxta potestatem & voluntatem Diaboli imprimuntis, & receptiuitatem sagarum recipientium ex reciproca pactione pronam & promptam prædictis actibus naturalior est, vt inferius in seqq. aitiologijs ostendetur.

Minor propositio, vti ex Protocolis omnium inquisitorum proculdubio satis clarescit, insuper confessionibus Mariæ de Sains aliorumque strigum, examinatae & exorcizatae abunde liquet. Quas confessiones superius, vbi de definitione stigmatum separata sectione egi, retuli.

Itaque, quod *Aristoteles lib. 2. top. cap. 3.* ait, eos, qui negant Deum honorandum, aut parentes diligendos, poena, eos verò, qui niuem albam, sensu indigere, id de illis qui stigmata sagis à Dæmone imprimi negant: dici potest.

Tertia Aitiologia

Ex doctrina Theologorum irrefragabile est, quod in dæmonibus naturalia mansere splendidissima, & in sua prima perfectione, vti docet Theologorum Princeps *Dionys. 4. cap. de Diuin. nomin. D. Thomas. 1. quæst. 64. art. 1. 2. d. 7. q. 2. art. 1.* vnde dicitur in collo eius morari fortitudinem *Iob. 41. vers. 13.* Currere aduersus Deum erecto collo, & ceruice pingui armari. *Iob. 15. vers. 26.* ipso ipater creaturas nihil potentius esse. *Iob. d. cap. 41. vers. 24.* *Hieronym. lib. 2. aduersus Iouin.* Dominus etiam Iesus Christus se comparat Diabolo, sicut forti fortiolem *Luc. 11.* Vnde Apostolus Paulus ad *Ephes. cap. 6.* ait, non est nobis, inquit, colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus principes & potestates &c. vi d. *1a quer. in flagell. hæretic. fas. cap. 10.*

Ex quibus infertur, quod si velit, possit suis mancipijs, præuia abnegatione diuina pactioibus tacitis vel expressis, publicis vel priuatis nec non horrenda Sodomitica commixtione sibi deuinctis, permittente præsertim propter liberum arbitrium Diuina illud ipsum iustitia, stigmata prædicta, tanquam proprietatis aut subarrhationis symbola inurere. Quodque hoc velit, dubitatione videtur carere, Est enim *μισάνθρωπος* humani generis hostis infensissimus, sanguisuga, semper sanguinem humanum sitiens. *Osee. 7. vers. 4.* Est hominibus Leo in hac vita, visus in morte, coluber in gehenna: ibi enim damnatos mordet & cruciat vt aspis. *D. Hieronym. in cap. 5. vers. 19. Amos Proph.* Et quemadmodum Deus conditor & conseruator est omnium creaturarum suarum, & maximè genus humanum conseruatum vult: Ita Abaddon ille, item tyrannus Aquilonaris, sicut in S. Scriptura nominatur, *Isel cap. 2. vers. 20.* vel Zabolus, vt à Cypriano dicitur, perditam & destructam omnem naturam cupit, quod innuit suos sibi deuotos stigmatizando, & taliter carnem illorum in certis locis mortificando, & obstupefaciendo, sanguinemque naturalem exinde eliciendo, (quod & sagæ vicissim ex corporibus infantum aliquando sugere dicuntur. *Spin. quæst. de strig. cap. 2. pag. mibi 13.* vt vel hoc signo quasi protestationis Diabolicae
suis

mancijs impressæ (Exemplum enim similis protestationis ex parte Diaboli seruo Protherij insinuata legitur *in vita S. Basilij, & apud Petrum de Lancre. lib. 3. Discurs. 1.*) Magistratui criminali ipse tanquam accusator fratrum suorum, insinuet, intolerabilem esse illorum leuitatem, vel potius perversam impietatem; qui dum aliquam delectatiunculam, ut ipsi putant, temporalem quærant, immemores sacri fœderis, cum hoste accerrimo, (qui vel instar Leonis rugientis vel fideles circumambulando, ut sacrae literæ nos monent. *1. Petr. 5. vers. 8.* vel sicut feles, quæ magno silentio, & leuibus vestigijs auiculis obrepunt, insidiando, prædam indefessus sectatur *Chrysoptom. Homil. 34.* Cum ipso, inquam hoste accerrimo salutis suæ quasi colludant, & ex castris Christi, ut, perfugæ ad ipsum veluti inducijs factis turpiter transeant. Dicere autem, quod Deus hæc non permittat in strigibus, est loqui sine ratione: cum Deus multò maiora mala permiserit, exigente sic malitia non timentium eum, pro ut fuit Angelorum irreparabilis casus: & primorum parentum, imò totius humani generis exitialis ruina, *Bart. Spin. Quæst. de Strigib. cap. 5.* Neque est mirum, quod Dominus Deus famulos suos se prius deserentes, vicissim deserat.

Quarta Aitiologia.

Contraria sententia nullam scilicet stigmatibus illis diabolicis fidem adhibere, est Reipublicæ perniciosa, primo, quia patrocinetur crimini grauissimo & nocentissimo Reipublicæ & Ecclesiæ, & impedit illius dignam castigationem. Iudices enim, quibus hæc opinio est persuasa, vel non puniunt sagas, vel non nisi leuiter, concessa vita: hinc fit, ut innumeri eo inficiantur, & Diabolus tutò grassetur. Secundo condemnat præcipua penè tribunalia orbis Christiani tū Ecclesiastica, quæ secularia, nō solum imperitiæ, & imprudentiæ, quod inter stigmata naturalia & diabolica non possint distinguere, sed etiam iniustitiæ & crudelitatis, quod tam sæua morte afficiant homines ob maleficia, quæ ipsi reuera non fecerunt, sed duntaxat ex illis characteribus perperam colligantur: Itaque hæc opinio contraria nullo modo toleranda.

Quinta Aitiologia.

In criminibus exorbitantibus & atrocissimis, quæ sunt noctu plerumque in locis abditis & remotis, quæ sui natura non possunt probari, nisi per certum genus hominum, & in quibus nulla remanent vestigia, sed facti transeuntis sunt, & in animo plerumque consistunt, uti fortilegium, hæresis & alia, in his inquam, non est religiosè inherendum regulis iuris, sed extra ordinem procedendum diuersa à cæteris criminibus ratione. *Innoc. in cap. cum omnes extra de constit. Alexand. & Iason.*

in l. de Pupill. 5. §. si quis forte 4 ff. de Nou. oper. nunc. Et à iudice animosius arbitrandum, imò ex indicijs minus legitimis ad torturam perueniendum. Boss. in pract. tit. de indic. n. 200. aded, q, si se veritas haberi aliter non potest, coniecturalem probationem putent sufficere non solum ad torturam, sed etiam ad condemnationem. Bald. in l. Quicumque vers. 8. de Seru. fugitiu. & l. um probatio. ff. de Probat. Boss. d. tit. de delict. n. 18. Gylman. Vor. Cameral. t. III. 2. part. 1. vot. 6. n. 55. & 65. & maximè Farinac. de indicijs & tortur. quest. 43. n. 67. & seqq. Quid igitur vetat, quin propter hæc stigmata, quæ iuxta assertiones Inquisitorum criminalium in nullis alijs personis, quam fortilegis communiter deprehenduntur, indicium aliquod ad torturam colligamus, cum sola effluxio sanguinis, siue ex vulnere, siue ex ore & naribus post vnum vel plures dies à morte defuncti, quia experientia hoc docuit, & rarissimè fefellit, homicidam indicet, & contra astantem simile quid ministret. Gomez. 3. var. res. 13. n. 15. Masc. 2. de prob. concl. 867. n. 24. Farinac p. 1. tit. 5. q. 52. n. 154. & ibidem ab eo citati.

Sexta Aitiologia.

Dæmon est Simia Dei, ideoque coli vult, vbi cultus fuit Deus; tum vt Deum, quatenus in ipso est, possessione sua excludat, tum vt celebrior sit eius honos & veneratio. Idcirco Antichristus sedem regiam cõstituet in Hierusalem, vt ostendit. Apocalypf. 11. v. 8. ibique in templo sedebit, & coletur, vt Deus, tũ vt habeatur verus Rex Sionis, id est, Messias, successor Davidis, & Salomonis, tum vt profanet urbem olim sanctam, & pro templo Dei suum constituat: tum, vt euerrat omnia monumenta passionis, resurrectionis, & ascensionis Christi, cuius ipse erit hostis & Antichristus. Sic experientia constat Dæmonem maximè insidiari monasterijs tum virorum, tum fæminarum, vt magum vel magam lubricam, turbulentam, &c. in illud inducat, quæ cæteras omnes vel turbet, vel inficiat, vt, vbi maximè cultus fuit Deus, colatur ipse, itaque Deum suo templo quasi expellat, de eoque se vindicet. R. P. Cornel. à Lapide in cap. 4. Osee Prophet. vers. 15. Hinc porrò est, quia Diabolus, vt dictum, superbissimus est, & Deo cupit in omnibus videri comparandus, quod, quæadmodum omnipotens Deus quædam in Ecclesia sua instituit Sacramenta, quæ dignè ministrantibus, ipso assistente salutarem designant & producunt effectum, ipso, qui instituit, operante salutem: Ità & Diabolus, qui nihil plus appetit, quam æstimari Deo æqualis, quædam signa, tanquam sacramenta instituit, quibus inuocatus ab his, quibus cõfæderatur pactis, operator malignus assistit, & quoties Deus permiserit, quod rogatur malum efficit; si non permiserit, ille, nihil omnino facit: omniũ siquidem effectuum Necromanticorum & maleficarum operator est

Diabo-

Diabolus, qui per applicationem mediorum, quæ prius ipse instituit, in materiam subiectam opus producit optatum, aliquando realiter, aliquando solummodo apparenter. Mulieres autem maleficæ, quæ iam voluntate deprauatæ & consensu in consortium Dæmonum per pacta transierunt, notas quasdam & signa symbolica ab ipsis recipiunt, quibus aduocati mox Dæmones occurrunt. Nihil in his perniciosis operationibus. Dæmonum fortius stulta credulitate maleficarum, quæ pactis augetur & votis: quoniam quædò vel Dæmonibus, vel eorū signis firmiorem adhibuerint fidem, tantò velociorem assequuntur ipsis cooperantibus operationem. voluntatis enim maleficarum nimis truculenta deprauatio eas quodammodò conuertit in furorem, quo mentem præoccupante, mox dæmones se furentibus applicant, & effectū petitionis pactis inuitati & signis, Deo permittente, infanientibus præstant *Iohan. Trithem. Abb. in Curios. Reg. ad Maximil. Imp. l. quæst. 6.* Dico igitur, quod sicut simia aliquo modo ad hominem accedens, humana opera exteriora, gestusque repræsentare conatur, ita & *Lucifer*, vna ex Dei creaturis (quo ad naturam & dona quæ naturam consequuntur) nobilissimis, præcipuas etiam Dei actiones, ad hominum salutem & sanctitatem à Deo ter Opt. Max. institutas effingere, & quadantenus imitari consuevit. Vnde & *D. Bern. serm. 2. de purif. at. circa medium*, de diuino igne *Luc. 12.* promisso agens: *habet etiam aduersarius noster* inquit, *utpote DIVINORVM OPERVM ÆMVLATOR ignem suum, concupiscentiæ scilicet inuidiæ, & ambitionis.* Idque ut in alijs signis: quibus delectatur Sathanas, ut supra diximus, ita vel maximè de caractere loquendo dicere possumus Sicut Deus in tribus Ecclesiæ Sacramentis *Baptismo Ordine & Confirmatione*, illis, qui hæc *Mysteria* diuina suscipiunt characterem imprimere consuevit, iuxta illud *S. Pauli 2. Corinth. 1.* Deus unxit & signauit nos. Ita & dæmon *Veneficis* quos Deo per summum nefas abnegato, ad suum seruitium ac cultum tanquam mancipia pertrahit *Characterem* imprimere solet; imò verò etiam denuò baptizare ac noua nomina imponere. Quod ne cuiuspiam nouum videatur, audiat (si lubet) vnum ex antiquissimis Ecclesiæ Catholicæ scriptoribus ac defensoribus *TERTVLLIANVM*, in libro, *De præscriptionibus aduersus Hæreticos cap. XL.* Diabolus (cuius sunt partes interuertendi veritatem) ipsas quoque res sacramentorum Diuinorum in suis mysterijs amulatur. Tingit & ipse quosdam utique credentes & fideles &c. signat illic in frontibus milites suos &c. Quæ verba hæc fusius referuntur à *Iul. Cesar. Bulleng. lib. 1. de licita & verit. Mag. cap. 6.* si paulo diligentius, ac pressius examinarentur ex illis aliquot vel causæ erui poterunt, ob quas Diabolus eos, quos à Deo, ad se pellicit, *Diabolico hocce stigmate* afficiat, atque consignet.

Prima

Prima causa esse potest à crimine *Plagij*, qui tanquam *Plagiarius* hominem à Christo per Baptismum, in libertatem assertum furatur, atque ut ait hic Tertullianus, *Interuertit*. Ideòque & signum suum eo sæpè in loco ubi in Baptismo & Confirmatione Christianus signari solet, inurere atque imprimere conuenit. Sicut fures (inquit Tullius lib. de finibus) eorum rerum quas furati fuerint, signa commutant. vid. *Osasc. Decis. Pedem. 40. n. 20*. Et quamuis ipsum Characterem, qui spiritalis est, atq; in animam impressus eradicare non possit, tamè vel in ipsum signum externum (quàm illi fas est) ad maius Dei odium atque despectum debachatur. Non secus ac pardalis (S. Basil. teste) animal ferocissimum ac homini infestissimū, si hominem verum nancisci non possit, in eius saltem effigiem (si quæ illi occurrat) rabiem suam effundit. Ita & Dæmon, summo Dei opt. Max. odio flagrans, cum ipsimet nocere non possit, at in homine (qui ad illius imaginem factus est) iniuriam inferre contendit.

2. Accedit secunda causa, *ficta religionis*, ut hoc signo, quasi rem sibi Religione consecratam obsignet. Quam causam indicat Tertullianus in verbis proximè sequentibus (Res sacramentorum Diuinorum in suis mysterijs æmulatur) Nam quos alicui Deo olim Ethnici consecrabant & iniuriabant, *hos stigmatibus inurebant*. Hoc apertè ostendit Prudentius *magis & Phæron hym. 10.* in passione S. Romani Martyris, in quo hymno cōtra omnes Gentilium Deos, sectasque & sacra disputatur, his verbis.

Quid cum signandus accipit *Sphragitidas*? id est, signacula

Acus minutas Ingerunt fornacibus,

His membra pergunt vrere, utque igniuerint,

Quamcunque partem corporis, feruens nota,

Stigmatichanc sic consecratam, prædicant.

Ecce habes aperte, stigma; habes & *Consecrationem*.

3. Addatur tertia causa, *In signum Amicitie intima ac familiaritatis cuiusdam eximia*. Vnde in illis Sathanicis cœtibus, quo sunt nequiores, honoratiores, ac Dæmoni ipsi chariores, eò plura ac maiora eius generis stigmata suscipiunt. Id apparuit ante annos aliquot apud Gallos in Gaufrido illo Massiliensium sacerdote, ac Magorum Principe, qui annis superioribus à Senatu Aquensi (ad Aquas Sextias in Delphinatu siue provincia) condemnatus hoc ipsum in suo corpore comprobauit; Et in Germania, quædam sagarum Regina, stigma instar Coronæ Majoris sacerdotum circa verticem habuit. Neq; id mirum, si verum sit (quod quædam sage in hisce partibus cont. sã sunt) nempè quod *stigmata* illa in cœtibus Magicis reluceant, non secus ac ligna quædã, atq; animantia, seu vermiculti splendorem quædam noctu de se edunt, à quo *Noctilucæ*, appellantur. Sathan enim (ut supra etiam dictū est) Diuinorum operū simius etiã
illam

illam beneuolam Dei promissionem *Danielis. 12. factam. Qui ad iustitiam erudierint multos, fulgebunt sicut stella in perpetuas aternitates*, in suis tenebrosis conuentibus adumbrare quadantenus studet; sicut & illam sanctorum Martyrum prerogatiuam, qua membra quae aliquid singulare pro Dei causa passi sunt, eximio quodam pra alijs fulgore decorabuntur. Et hoc est, quod Tertullianus ait, *Dæmonem tribuere ijs, quos fideles & amicos in alijs peruertendis scilicet expertus fuerit.*

4. Quaquam & hæc fidelitas ad *quartam* horum stigmatum causam, nempe ad genus quoddam *Voluntaria seruitutis* pertinere possit; ad quam seruiendam illi ter & amplius miseri, sese propria voluntate Dæmonialigare non verentur. Itaque sicut olim apud Tyrannos reperite erat, *seruos stigmatas, Threicijs compunctos notis.* Sicut & hodiè apud Turcas cum captiuus fieri assolet, vt raso capite, notati, ac compedum catenis onusti, si qua effugere conentur, ad priorem seruitutis statum retrahantur. Et in numismatis auctoritate publica ac legitima culis, character imprimi solet, ex quo dignoscatur cuiusnam Regis, Principis, Reipubl. Ciuitatis &c. ille nummus sit. Quem characterem falsarij adulterare solent. *Herodotus in Melpomene, secul. 4.* narrat Darium Persarum Regem ex auro purgatissimo monetam percussisse, vt memoriam sui posteris relinqueret. Hoc inaudiens Argandes Egypti Praefectus, similem sibi monetam cum sua effigie ex Argento fecit. Ea re comperta, Darius tamen illum rebellionis infimulatum morte affecit. Idem erga Dei Creaturas, eius imagine ac caractere insignitas, Sathan læsæ Maiestatis Diuinæ Reus vnâ cum suis attentat.

5. Addit & quintam causam Tertullianus, vt scilicet hoc stigma sit quasi Sathanicæ militiæ Authoramentum nexusque, cum ait: *signat illic in frontibus ministros suos.* Quaquam enim & alijs etiam locis, hæc signa sua Dæmon imprimat; tamen sæpius id agit *in fronte ac manu.* Idque ex veteris militiæ consuetudine atque exemplo, de quo *Fluius Vegetius lib. 1. c. 8.* Non statim punctis signorum inscribendus est Tyro *delectus. Et lib. 2. c. 5.* Legio formatur. Nam victuris in cute punctis milites scripti & matriculis inferti iurare solent. Ad quem locum explicandum multa ex sacris prophanisque congerit *Godesc. alius Stevvechius, sicut & Lipsius lib. 1. de Militia Romana, Dialogo 9.* Vt inter alia est illud *Aetij Medici: Stigmata vocant, qua in facie, aut alia parte corporis inscribuntur, qualia sunt militum (in manibus.)* Quid autem ibi scriptum? *Lipsius* ait *solidus* nescio; suspicor tamen nomen Imperatoris. *Diuus Augustinus Epist. 53.* *Sic error corrigendus est ouis, vt non corrumpatur in ea signaculum; Redemptoris.* Neque enim si quisquam regio caractere à signato desertore signetur, & accipiat indulgentiam: atque ille redeat ad militiam, ille autem esse in militiam in qua nondum est, inquit, in aliquo

eorum character ille rescitur, an non potius in ambobus agnoscitur, & honore debito, quoniam Regius est approbatur? Appellat enim Regium characterem. Nec dubium quin sentiat de isto. Certè & olim nomen Imperatoris in stautis, hastis, vexillis solebant inscribere, atque horum exemplo, apud delectum Tyronum, in cute. Adde magnum signum Crucis cum quatuor paruis impressum cuti illorum qui peregrinantur Hyerosolymã versus & sepulchrum Domini nostri Iesu Christi visitant, militesque sepulchri Domini sancti vocantur. Horum insignium meminit. *Francisc. Mennenius, in Delicijs Ordin. Equestr. pag. 43. & Innoc. 3. in cap. inter dilectos Extr. de donat.*

Qui in tractatu pag. 52. ait eodem, quod Equites S. Lazari olim soliti fuerint Crucem viridem pro Ordinis tessera præferre, nunc verò fidem cum militia S. Mauritij coniuncti Crucem viridem limbo candido cõclusam, in cuius medio altera D. Mauritij superposita est, in vestibus gerunt. Alias S. Mauritij Equites etiamnum præferunt Crucem albam, florigeram Gallis dictam, & à sancto Martyre in bello Christianis pro tessera obrendi solitam. Sub Paulo tamen quinto impetratum, ut Lazari Equites Galli in posterù Equites S. Mariæ de monte Carmelo, & S. Lazari nuncuparentur, & violacei coloris crucem Virginis matris effigie insignem, ex collo pendentem itemque chlamydi affixam, exemplo Melitenisium præferrent, *Idem Mennen. d. loc. pag. 56.*

Sic Montmorenciaci primi Christicolæ & Franciæ Barones Ordinis equestris canis authores, illustre Ordinis sui collegium olim, cane, notissimo fidelitatis symbolo & gallo gallinaceo in signum victoriæ insigniuerunt, quemadmodum Sergius Galba Imperator tam sua, quam maiorum acta & insignia hoc symbolo notauit. Et illustris Croyorum familia etiamnum. Similiter sub Ferdinando Arragonio in Arragonia cœperunt Anno 1403. Equites Liliati, cui rei vasculum lilijs candidis insigne & Diuæ Virginis imagini adpictum præbuit auspiciam, teste *P. Beloya.* Octogenam crucem Melitenis aut Rhodensis tyro ex pura lintea tela candidam accipiens monetur sanguinis quem profundere libens debet, & à Christianorum finibus hostem repellere; Milites item & sacerdotes Teutonici crucem nigram limbo argenteo insignem chlamydi adsutam, & alteram ex collo pendentem præferre solent. *Munster. lib. 3. de Germania.* Equitum in Liuania collegium ab Innocentio 3. confirmatum ensis rubri signum cum cruce pallio insuta præ se fert, &c. Quæ insignia uti pro defensione Christianis si piè excogitata sunt, Verum Momum & mimum Sathanam in suis noxiter initiatis militibus, sine quamuis contrario, exprimere valde probabile est.

Sextâ causa huius stigmatizationis potest coniecturari illa, quod quemadmodum character spiritualis, vt supra *sect. 2.* latius deductum, inter cætera datur ad distinguendum, Christianos scilicet, ab Ethnicis Itâ & hæc discernat è contrario transfugas à fide Christiana ad Synagogas Sathanicas: *arg. l. 1. §. 8. ff. de fugit. l. 2. C. de Seru. fugit.* Non secus, vti inter condiciones & διατάγματα, quæ specialiter ad vitam priuatam & publicam Iudæorum, item eorum actus & contractus iudiciales & extraiudiciales, vt & delicta & pœnas pertinent, eo fine, vt in Imperio Romano tolerari possint octauo requiritur, vt vtriusque sexus Iudæi, notâ vel signo quopiam certo à Christianis discernantur, ne quis cum eis ac Christianis imprudens versetur, *cap. 15. in pr. Extr. de Iudæis. cap. In audientia. De sentent. excommunic. Eberh, Speckhan. cent. 2. Class. 1. quest. 16.* per habitum enim debent distingui nouitij à professis. *Vian. in rat. iur. Pontific. §. statuimus. de Statu Monach. Meretrix à matrona. cap. in audientia 25. De sentent. excommun. l. 15. §. 15. ff. de iniur. masculi à fæminis per crines & vestes. Cap. si qua mulier 6. Distinct. 30. Liber à seruo per pileum. l. 1. §. 5. C. De Latin. libert. toll.* Similiter & hodie S. Ecclesiæ Romanæ Cardinales rubrum gestant pileum, vt significaretur eos pro Ecclesiastica libertate vitam profundere, si necesse sit, paratos esse debere.

Septimò, olim Romæ teste *Marco Aurelio Imperatore, apud Gueuar. in horolog. Princip. lib. 1. cap. 2. n. 9.* Nemini in publicum prodire licebat, aut fas erat, nisi insigne secum portaret opificij vel artis, quam factitabat, & qua victum quæritabat, quod si quis contrâ fecisse deprehensus esset; non solum puerorum per vias insequentium clamoribus, vt fatuus incessabatur, sed è vestigio à censore condemnatus cû alijs ergastulis operi publico faciundo addicebatur: Ac ne fabulam tibi narrare videar, sic habeto; Imperatori prælatum fuisse cereum cubicularium ardentem, cõsuli securim bellicam, Sacerdotes verò galericulum forma reticuli crinalis, Senatores conchas in brachio, Censores pondusculum, tribunos clauam, regulos sceptrum, Pontifices coronam plectilem, Oratores librum, gladiatores enssem, aurifices catillum gestasse: Idemque reliquos opifices fecisse, præter negotiatores exteros, quos omnes vna eademque nota insignitos incedere oportebat: nulli enim peregrino Romæ eodem cum ciuium liberis habitu, & insigni vti licebat. Haud secus ex instituto Sathanæ sortiarios suæ professionis nefandæ insignia gestare stigmata valdè probabile est.

Octavo, Tres fraternitates Regias hodiè in usu esse, historijs & obseruantia viridi hodierna proditum est. Et quidem, vti olim Iasonis socij ad expeditionem classicam ad Colchos, Velleris aurei spe atque dignitate extimulati sunt: ita Philippus Burgundiæ Dux (qui cognominatus est Bonus) Anno 1429. viginti quatuor heroas, quorum præter cæteros nobilitata animi magnitudo, virtus & industria in fratres recepit. Causa huius institutionis fuit firmamentum Ecclesiæ, quod & inscriptio hæc indicat.

Tuta à nobilibus quo Ecclesia firmior esset

Nobilis inuentus velleris ordo mihi est.

Ordo hic appellatur Tosorus, & equestris Ordinis Senatus. Alter est S. Michaelis in Gallia, institutus cum aureo torque à Ludouico vndecimo, Anno 1469. *Petr. Gregor. Tholos. lib. 15. Syntag. cap. 35.*

Tertius aureæ Periscelidos in Anglia ordinatus ab Edoardo. 3. Rege, ex ridicula causa: inscriptione hanc habet. (Honi soit, qui mal' y pense) similiter Diabolum, non iusta potestate, sed falsa opinione mortalium, & superba vsurpatione sua (~~et~~ in scripturis vocatur) *Principem huius mundi*, id est eorum, qui mundum sequuntur, *Ioan. 14.* fallacem aliquam sodalitatē prioribus partim pijs, partim iocosis æmulam inter Synagogæ suæ participes stigmatum quorundam iniustione mentiri credibile est.

Nonò, Contrahentes olim in signum consummati & celebrati contractus frangebant stipulam, & postea iterum iunctis partibus sponsiones suas agnouerunt, non secus, vti proci hodiè cum amasijs suis partiuntur aurum fractum: Hinc *Isidor. lib. 5. cap. 24. in fin.* stipulationem à stipula deriuatam autumat: Atqui pacto nefando inter Cacodæmonem & Striges inito, nefandas inter eos intercedere cõmixtiones, & sublequi abominabiliũ harum notarum impressiones ex illarum vnanimi depositione receptum est: Ergo hanc infallibilem arrham scelestæ illius consuetudinis esse, cuius facile ominari licet: Signa enim negotij ciuilis celebratum suum contractum arguunt. *l. 1. §. 3. & l. 2. ff. de Pact. Animus siquidem semper ex signis & præcedenti tractatu colligitur. l. 13. §. 5. ff. de iur. Fisci. l. 4. ff. de dolimati & metus exceptione.*

Decimò, Impropria inuestitura ritibus & ceremonijs, porrectione, scilicet, baculi, ensis, hastæ, vexilli, annuli, bireti, chyrothecæ, &c. adumbrata. *2. Feud. 2. in pr.* secundum consuetudines feudales ius ad rem constituit, *2. Feud. 7. in fin.* vsque adeò, quod eius vi Vassallus propria auctoritate rem in Feudum datam apprehendere posset. *arg. 2. Feud. 33.* idque constat ex hisce ceremonijs, quibus Mauritius Elector Saxonie quondam inauguratus est, prout refert *Sleidan. in Comment. Ann. 1548. hisce verbis.*

Mauri

Mauritio Cæsar honorem Septemuiratus, & Ioannis Friderici prouinciam maximam partem attribuebat in castris prope Witebergam, sed hoc in conuentu publica & solenni cæremonia tanquam in possessionem illum mittit, & in suam Imperique fidem accipit, quod tunc ei promiserat. Fuit hoc Februarij die 24. qui quidem dies est Cæsari natalis. Ea verò cæremonia sic habet. In foro tabernaculum erat extractum è materiâ, patulum, in quod per gradus ascendebatur. Eo Cæsar à meridie venit sub horam tertiam comitatus Electoribus. Post illinc in vicinam domum transit, & vestem solennem induit tum ipse, tum Electores. Inde rursus prodit, & in solio confidet: idem illi faciunt suo quisque loco. A tergo supra Cæsarem erant quodam in pegmate collocati tubicines. Ibi primum agmen Mauritij procedit, & incitatis equis tabernaculum petit, vt fieri consuevit. Interim Mauritius cum altero agmine consistit è regione, comitatus turba procerum, & proximè ante ipsum erant tubicines 12. Mox prodeunt ex illâ cateruâ Henricus Brūnicensis, Wolfgangus Electoris Palatini frater, Albertus Bauarus, & vbi cursu peruenissent ad illum locum, descendunt ex equis, & Cæsarem adeunt, ac obnixè rogant, vt Mauritio publicum Imperij beneficium, & insignia Principatus conferat. Cæsar cum Electoribus re communicata per Moguntinum respondet, Placere sibi, modo veniat ille ipse, & idem petat. Eo accepto responso Mauritius cum toto agmine procurrit. Præferebantur ei vexilla decem, cum totidem insignibus regionum, pro quibus inaugurationem petebat. Cum conscendisset, in genua subsidet ante Cæsarem & idem rogat. Itaque Cæsar per Moguntinum respondet. Quoniam vterque sibi fidelem nauarint operam, velle se Mauritio, eiusque liberis masculis, aut si nulli sint, Augusto Fratri, eiusque liberis Electoratum Saxoniam, & Ioannis Friderici possessiones omnes conferre, nisi quantum illius liberis iam antè sit concessum. Moguntinus deinde iusiurandum, quo Electores tenentur recitat, & vbi Mauritius illo præeunte verbis iurasset, Cæsar enssem ei tradit, & hac cæremonia velut in possessionem mittit. Ille gratias agit, & omnem fidem, obsequiumque pollicetur. *Hactenus Sleidanus.*

Non absimili modo, Rex ille super vniuersos filios superbiæ, qui omne sublime videt, *Iob 41.* Deus huius seculi excæcans corda secularium *2. Cor. 4.* Princeps harum tenebrarum, *Tit. 2.* suos clientulos præuiam fallagij præstatione sibi deuinctos huius seculi auaros, ambitiosos & luxuriosos, *Omnia regna mundi,* (quæ tamen Domini Dei sunt. *Psal. 23.*) eis ostendendo in momento, (proufecit in tentatione Saluatoris nostri *Luc. 4.*) de bonis hisce momentaneis abusiue, id est, fallaci & mendaci modo inuestit, *Pater mendacij Ioan. 8.* Et in eius perpetuum

tuum *τεμπήγειν* nefando prius modo sese cum eis commiscens, indelebilem hanc notam insuper eisdem imprimit: non secus uti iuxta sententiam *S. Hieronymi in cap. 55. Isaiæ vers. 13.* ibi (& erit Dominus nominatus in signum æternum) dicuntur corpora Beatorum signanda esse in cœlis stigmatibus crucis, quod non delebit æternitas; perinde ac crucis & quinque vulnerum stigmata manebunt in æternum in ipso corpore Christi, ut sint perenne monumentum illius & hostiæ redemptionis; Sic enim in Martyrum corporibus mansura in cœlo vulnerum signa fulgentia, quasi trophæa, ut docent. *S. August. lib. 22. de ciuit. Dei cap. 20. S. Ambrosius Serm. 57.*

Septima Aitiologia.

Antichristus filius perditionis opera Diaboli suos asseclas suo tempore signabit certo quodam Characterismo, ut supra *Sectione 7.* latè deductum est; Probabile igitur est ipsum Diabolum, cuius instinctu directorio & ope omnia hæc pro amplificatione regni sui præstituto tempore fient, futuræ illi stigmatizationi omninò præludere, & tali abominabili modo sagas à Christianismo deficientes apostatas, tanquam prodromos & seminaria futuri Antichristianismi sibi deligere, initiare, & à cœtu Christianorum fidelium segregare, quo etiam expositio Theologorum saniorum ad *d. cap. 13. Apocalyps.* collimat.

Octaua Aitiologia.

Stigmata illa, & notæ iniustæ, quæ in veneficis deprehenduntur, aut sunt naturalia; aut sunt supernaturalia; id est, præter communem naturæ ordinem à supra naturali aliqua causa iisdem impressa.

Non sunt naturalia, quia iuxta Medicorum assertiones, uti superius in *Sectione 9.* attactum, quamuis in planta pedis, aut alijs locis extremis continua attritione vel callus insensibilis, & exanguis simul, aut clauus generari possit, non tamen in media parte corporis carnosæ sanguis, aut membranosa dolor punctatim auferri potest, ut circumferentia eius, vel totum membrum, puta brachium, mammilla, caput, sanguine vegetum & sensibile simul remaneat, quamuis gangrænam, impetiginem, aut cicatricem ponas: Sanguis enim est vehiculum vitæ, nec potest naturaliter particula membri mortua, & tota circumferentia simul vitalis existere, quatenus totus homo ablatis paulatim vitalibus & spiritualibus facultatibus in instanti motitur; & connaturalis passio est, ut corpus humanum graui accepto vulnere sanguinem fundat, sagax enim prouidaque natura, ut læsæ parti succurrat, eò spiritus, sanguinem, alimenta que

trans-

transmittit, vbi acceptum fuerit detrimentum, *Alphons. Palaot. de Iesu Christi stigmatib. cap. 16. n. 10. & 18.* Quo refer assimilationem Menenij Agrippæ ad plebem Romanam post factam secessionem missi oratoris, qui comparatione ducta ab intestina membrorum cum ocioso ventre seditione, ad iram plebis in patres, hominum mentes leniuit, flexitque. Vniuersa quondam corporis humani membra referens aduersus ventrem, veluti ociosum, & nihil corporis impertientem, conspirasse: quorum stoliditatem faciliè venter irrisit, dicens non satis ab ijs animaduerti, quod cum ad reliquorum membrorum explendos appetitus, vniuersum ipse suscipiat nutrimentum, rursus non ingratiè cæteris à se distributum emittat, *Liu. lib. 2.* Ex quo igitur cicatrix seu vulnus consolidatum, à sanguine humano nutrimentum, & à neruis suum sensum habet, non potest esse, quin sensum saltem obtusum habeat, styloue in id impacto sanguinem emittat. Fateor quidem in *gangrana & Sphacelo* partes præter naturam, vt Medici loquuntur, quoque constitutas esse, hoc est, à naturali statu recessisse, adeò vt gangrana sit mortificatio partis, quæ inflammatione tentata est: vbi verò membra planè emortua sunt, eam affectionem *Sphacelum* nominant, in hisce affectibus quidem, veluti chyrurgica demonstrat operatio, sensus & vita abest, proinde nec vllus excitatur dolor, nec sanguinis profusio timetur. *Hieronym. Fabric. ab Aquapend. de Gangr. & Sphacel.* Similiter in morbis capitis à materia frigida, vt in apoplexia, alijsque morbis soporiferis, sicut & in hysterica passione, siue ascensu vteri vehementi, quando affecti mortuis non absimiles iacent, dolores vix vlli, vel obtusi saltem percipiuntur: Fateor itemque quod medicamenta narcotica siue obstupescientia sensum planè sopiant calore partis extincto. Quippe Cardanus, Magneti non absimilem videri ait alium magnetem Candidum, cuius experimentum tale dictus vidit auctor. Attulerat Laurentius Guascus Cherascius Prouinciæ Taurinensis Medicus Empyricus, his diebus hunc lapidem, pollicebaturque posse, si vel stylum aut acum tangeret, carnem totam absque vlllo dolore penetrare: quod cum nobis, vt par est, ridiculum videretur, inquit dictus auctor, rem experimento in meis contubernalibus confirmauit. Ego tandem, vt tam incredibilis rei periculum facerem, acum ipsam prius lapidi affricatam cuti adiutorij brachij intuli, sensique primo leuissimam punctiois imaginem: post, cum totum musculum quasi directa penetraret, acum quidem in profundum, qua penetrabat, penetrare sentiebam, dolorem nullum penitus sensi: tumque familiaribus, quod in me fueram expertus, credidi. Quod ipsum *Dioscoridos & Albertus Magnus, lib. de Secret. pag. 363.* tradunt de Mempi-

Memphite lapide, qui tritus ac membris, quæ vrenda, secanda, torquenda sunt adfricatus, vel cum aceto adlinitus facit membra obstupescere, vt nullum sentiant cruciatum, imò & totum corpus in stuporem resoluit, vt refert *Paris de Puteo, in tract. de Syndic. cap. de tortur. leg. 2. Grilland. de tortur. cap. 4. Scalig. Exerc. 331. Sect. 3.*

Verum enimvero gangræna & Sphacelus adimunt vsum membri illius vbi reperiuntur, raro sunt sine fœtore & putredine, in tam exigua quantitate nunquam reperiuntur, nec carne viua & sana circumdantur, neque in illis induratum pellem experimur, quæ in stigmatibus sagarum omnia contrario modo sese habent. Deinde in hisce notis Strigibus iniustis non vna certa ab vno, sed quæcunque acicula à quocunque impacta nullum dolorem conciliat, nec sanguinem elicit: Neque etiam sege quando punguntur ita aciculis capitis morbo frigido, vel vteri ascensu, vt ipsis inquisitoribus facile ex aspectu innotescere potest, laborant, neque probabile, quod eadem ipsæ vel alius medicamenta narcotica ipsis in locis notatis adhibuerit, probabilius igitur est, quod hæc stigmata potius à causa aliqua supranaturali originem habeant, idque vel exinde patet, quod illud, quod magis excedit finem & facultatem nostræ naturalis virtutis atque potentia, magis sit etiam in se supernaturale, maioremque deposcat absolutè virtutem: Cum enim possibile respondeat potentia, vt illius obiectum, & ex hoc eadem proportionetur: secundum excessum rerum possibilem in essendo, erit & potentiarum proportionatarum excessus in virtute: *Spin. de strigib. cap. 12.* Minus autem ab homine tam ratione intentionis, quam potentia factibilis, quod caro quædam exangais & insensibilis pelle indurata circumdata carne viua in media parte vegeti corporis efficiatur. Concludendum est igitur, hominem naturali virtute, hoc nequaquam facere posse, sed talem stigmatizationem à supranaturali quadam causa originem trahere.

Sin autem hoc posterius statuendum, ea causa supranaturalis esset vel diuina, vel Diabolica, non est diuina, illa enim iniustio stigmatis vel ob sanctitatem, vel securitatem fieret, eaque à Domino Deo, vel instituta, vel alicubi obseruata fuisset, sed neutrum ex his posterioribus assumi potest, quia talia insolita in personis eiusmodi præuia denuntiatione, & fama malè antea & vitæ incarcerationis idè non præsumuntur, cum, quia ex insolitis fraudis suspicio insurgit. *cap. si quando, Extr. de Rescript. cap. Quod super. Extr. de Fid. instrument. Menoch. lib. 3. præsumpt. 122. in fin. tum. Quia sanctitas personarum non tam temere præsumitur, quatenus non omnis moriens putandus. S. Ioannes Baptista, inquit Bald. in tit. De pac. constantia. Menoch. 5. præsumpt. 5. in fin. Sed probari debet, iuxta Masc. de Probat. vol. 1. Conclus. 262. per tot. Nec talis stigmatizatio electorum materialis*

materialis apparens alicubi vel instituta, vel obseruata fuit à Domino Deo, nisi probetur, concluditur proinde prædicta stigmata à Diabolo impressa esse.

Quæ autem tanti stuporis causa proxima esse queat, non admodum anxie erit ei quærendum, qui ipse secum reputauerit, quemadmodum nihil inquam homini à Dæmone nisi mortiferum, atque exitiale accidere possit, inquit *Remigius lib. 1. Dæmonolatr. sag. c. 5. circ. fin.* Nam equidem longe à verò aberrare mihi videntur, qui sic à naturalibus causis eius rei ratione arcessunt, corpora quæ sibi Dæmones excitant plus quàm glaciali rigere frigore. Vulgo autem ea orbari sensu, atque ob stupescere, quibus extreme frigida admouentur, vel circumfunduntur: vti hyeme summa torpere, languereque magis solemus: & ætate iam affecta, quæ mortis veluti rudimentum quoddam est (sunt autem mortui adeò insigniter frigidi, inquit *Plutarchus*, vt aciem nouacule si quis tentet admouere propter incomparabilem rigorem obtudat) sensus omnes sint tardiores atque hebetiores. Et in ipsis quoque animantium corporibus, quæ partes minimum caloris habent, sensu minus pollent: qualia sunt pili, ossa dentes, aliaque id genus quæ (vt inquit, apud *Macrobius* *Difarius*) effectui animæ sensum ministrantis sunt penetrabilia. Nam talis vtiq; censeferi nequit, qui membris animalium vna cum vulnere stupor à Dæmonibus infigitur. Primum, quod si quis manum admoueat, nihil ipse tactu distinguat, aut vlla qualitate immutatum reperiatur. Deinde quod causis, quæ in se efficientiam naturalem cohibent, sublati, maximeq; si quæ extrinsecus accedunt, effectus quoque cessare oporteat. At sic est is de quo loquimur, Dæmonum contactus, vt inducta ab eo sensus alienatio semper duret: quoque longius à sua causa abest, eo magis conualescat. Tum sagarum manus ad eandem perniciem à Dæmonibus instructæ, sæpè repentes sunt, & eiusmodi rigoris expertes: apprehensa tamen intermedijs etiam vestibus membra, perpetuo hoc torpore debilitant, vti experientia ipsa non semel comprobauit. Denique, destituta, ac delibata tantum cutis vitium (vt Chirurgorum verbis vtatur) in sola cute, nisi quid aliud est, consistit, nec altius progreditur. leuissima autem eiusmodi laceratione, quicquid subest, vel quantum longissima acicula penetrare potest, sensu orbari, atque exhauritur.

Omnino igitur causam aliunde esse oportet, quam ab eiusmodi frigore: quantumuis duro, atq; acerbo. Cuius generis etiam illud esse puto, quod Meteorologi, percussa, afflataue fulmine animalium membra perpetuum exanguia, ac torpida fieri produnt. Nam fulminis contra ignea natura est, multorumq; id sæpè incendiorum causa exitit, quemadmodum pluribus ostendit *Seneca lib. 11. c. 21. in questionibus naturalibus.* Hoc igitur

gitur quod iam nobis dictum est, identidem inculcare conuenit, in Sa-
tana nocendi, perdendique vim occultam esse, ac nullis naturæ legibus
adstrictam: otioseque illos agere, qui quæ is facit, ad certam aliquam natu-
ræ rationem exquirunt: quasi non illi sit potius perpetuum cum natu-
ra diffidium, atque contentio. Et id quidem ab hoc vno exemplo (quod
superioribus quasi corollarium accedet) fidem vel locupletissimam sibi
vendicare potest, quod nunc nuper in Samardano nostro Rustico, à
mulieris, quæ tum fortè sortilegij comperta fuerat, marito inaudui. Pri-
dem se eam de malâ aliquâ arte suspectam habuisse, vel inde maximè,
quod singulis, quæ veneris diem proximè antecessissent, noctibus, cum
accubaret, glaciei instar rigentem semper sensisset. Id enim tempus fe-
rè est in Lotharingia (vti à nobis paulo ante dictum est) quo sagæ dimisso
conuentu à Magistellis suis digredi solent: Nam & eiusmodi rigorem ex
illorum recenti contactu eas contrahere, ac aliquantisper retinere pos-
se, non est vtique dictu incredibile, atque absurdum. Qua autem ratione
alia, quam quæ modo dicta est, haud facilè est coniectari. Hactenus
Remigius.

S E C T I O X I.

*In qua ex prædictis omnibus sequens generalis Apodictica
conclusio colligitur.*

Res dicitur eius esse, cuius signo est signata. l. Quod sineque 14. §. 1. ff.
de peric. & commod. rei vendit. cap. Si iudex. de Sent. Excom. in. 6. facit
text. in cap. Quod quidam. 1. quest. 1. & cap. quemadmodum. 23. quest. 7.
cap. postea signatur 23. question. 2. cap. sine profertur, & cap. Magna. Extra
de voto. tam quoad dominium, quàm quoad possessionem. l. 3. C. de bon.
vacant. l. Monumentorum. 6. C. de Relig. & sumpt. fun. vbi Dd. Quod publicè
incisa in æs vel marmor, vel in lapides probent. l. 10. ff. de Probat. l. 27.
ff. de condit. & demonstr. l. 11. ff. fin. Reg. inscripta verò monumentis iura
sepulchrorum non tribuant quidè viuente illo, qui inscribi iussit, sed ta-
men illo præmoriante. Forcat. Dialog. Necyomant. num. 34. Ad e moris
olim fuisse, vt res quisque suas etiam minutissimas annulo signaret.
Idque testatus est expressè. Plin. Nat. histor. lib. 33. c. 1. his verbis. Quæ
fuit illa præcorum vita, qualis innocentia, in qua nihil signabatur?
At nunc cibi quoque & potus vindicantur annulo à rapinis. Eoque non
dubium est, quin Valerius, respexerit lib. 7. cap. 9. de M. Popitio ita scri-
bens vnum etiam de multis, qui affidebant, vltimo complexu & osculo
dignum iudicauit, semperque annulos quoque suos ei tradidit; videli-
cet ne quid ex ea hereditate, quam non erat aditurus amitteret. Qui
bu